

Egy tizenötéves talán me- leg blogger mindent el akar mesélni

Vagy ha nem is mindent, azért elég sok mindent

Kedves Blog!

Arról akarok ma írni, hogy honnan szerzek könyveket, és azt hiszem, ez már benned is felmerülhetett, ha korábban nem is, az előző bejegyzésem olvasásakor biztosan, így most ideje lerántani a leplet a nagy rejtélyről, aminek persze sokkal egyszerűbb a megoldása, mint azt gondolnád. A városi könyvtárban véletlenszerűen van néhány LMBT-könyv, és azokat szoktam kikölcsönözni, ha találok egyet-egyét. A magyartanárnőnk alapból is nagyon fontosnak tartja, hogy járjunk könyvtárba, nem csak azért, mert humán tagozatosok vagyunk, hanem azért is, mert, szerinte majd mi is meg fogjuk látni, mindent egyszerűen nem lehet megvenni, ráadásul, szerinte, nem is biztos, hogy érdemes minden könyvért pénzt kiadnunk. És oké, persze, ezek azért nagy mondások, meg nyilván a tanárnő nem is a melegregényekre gondolt, amikor ezt mondta, de szerintem ezek jól használható mondatok erre a helyzetre is. Igaz, hogy van már itthon olyan saját könyvem, ami melegekről szól, és én vettem meg magamnak, de nyilván nem akarok mindent megvenni, meg hát furcsa is volna egy melegkönyvtárral lenni egy szobában úgy, hogy valószínű ugyan, de egyáltalán nem biztos, hogy meleg vagyok, és akkor még nem beszéltünk arról sem, hogy azért a könyvek nagy része mennyire drága. Szóval, én leginkább a könyvtárból olvasok ilyeneket. Ha látok egy könyvet valahol az interneten, megnézem a katalógusban, hogy van-e nálunk, bár a friss megjelenésekből még fél évig nem nagyon szokott len-

ni, meg alaptól is sok minden nincs, de közben sokszor van szerencsém is. És akkor itt jön a lényeg. Három könyvtáros van nálunk, rájuk kerestem a könyvtár honlapján, aztán facebookon, és egy néninek van a legkevesebb kapcsolata hozzám. Csak egy közös ismerősünk van, a tanárnő, és átböngésztem a többi ismerősét (pedig egy idős könyvtárosnőnek képzelheted, mennyi ismerőse van), és alig van néhány, aki ismerhet engem vagy a szüleimet. Ezért, mondhatjuk, még szerencse is, hogy csak egy éve költöztünk be ide.

Sokat gondolkoztam ezen a nénin, mondjuk Klári nénin (nyilván nem ez a neve, már tudjátok, nem is kéne írnom), aki lehet, hogy történetesen az első ember, aki tudja rólam, hogy meleg vagyok, úgyhogy mindig igyekszem udvarias lenni vele, meg ha olyan a borító, akkor amúgy is magamhoz szorítom, amikor kiviszem. Szóval, biztosan nem árulna el, meg nem hozná fel, meg egyébként itt is az van, ami Tibinél volt az előző bejegyzésben, hogy nyilván naponta, meg havonta sok embernek ad ki könyvet, meg sok könyv megfordul a kezében, valószínűleg fogalma sincs arról, hogy ő LGBT-könyveket ad a kezembe, csak mégis örülök, hogy ezen gondolatban ennyire biztosan végigmentem, és nem kell túlzolgynom ezt, felkészültem minden lehetetlenségre.

Néha azt gondolom, hogy ez a Klári néni a cinkosom, de tényleg nincs erről szó. Ő a dolgát végzi, és amíg nem tépem szét a könyvet visszavételeg, addig neki nem kell nézegetnie, mit kölcsönzök, mit viszek vissza, és nem is nézegeti. Ha meg mégis, és egyszer rákérdezne, akkor maximum letagadnám, vagy azt mondanám, hogy érdekel a téma, vagy hogy egy barátom meleg, esetleg azt, hogy ennek a meleg barátomnak viszem, vagy akár lehet az is, hogy vállalnám az egészet, és akkor rendben is lenne, mert mit tudna csinálni, meg egyáltalán mit is akarna csinálni ezzel. Bárhogya is, nyilván csak én gondolom ezt túl. Minek is kérdeznie rá, meg mire is pontosan.

Szóval nagyjából így vagyok a könyvekkel (meg a könyvtárral és Klári nénivel). Csak két saját könyvem van, ami konkrétan az enyém. Az egyik olyan, amit szerintem a könyvtár nem fog beszerezni, mert már tavaly megjelent, és még nincs nekik, de én nagyon kíváncsi voltam rá, a másik meg annyira tetszett, hogy azt akartam, hogy legyen a polcomon is

belőle. Amúgy, ha van olyan könyv, amit szeretnék megvenni, szívesen adnak rá pénzt anyuék, de azt LMBT-könyvekre nyilván nem költeném, amíg ez velük nincs tisztázva, bár nem szoktuk megbeszélni, hogy milyen könyvet vettem, mit olvasok. De közben mégis, ahogy Tibinek sem, nekik sem úgy akarok majd előbújni, hogy apa megkérdezi, hogy aztán minek olvasok ilyeneket. Persze, apa nem úgy kérdezné, ahogy most a fejedben felolvastad, kíváncsi is lenne rá, picit kötekedve kérdezné, vicceskedve, de azért kellemetlenül is (valószínűleg azért így, mert fel sem merül benne, hogy meleg lehetek), én mindenesetre azt az egy-két könyvre valótló inkább kispórolom még magamnak az olcsóbb kakaókkal, reggelikkel meg a zsebpénzemből.

Beni

Kedves Blog!

Nyilván nem hiszed majd el, én sem tenném, de nem azért írtam most az utóbbi két bejegyzésben erről a könyves témáról, hogy kerüljem ezt a kínos Tibi-kérdést. Az igazat megvallva nem is történt semmi a Tibivel való beszélgetés ügyében. Amikor lent volt a szobámban, akkor csak úgy beszélgettünk, olyan dolgokról, minthogy az egyik osztálytársának kiment a bokája, mert rosszul állt fel a fotelből, én meg megint megbeszéltem vele, hogy most már aztán tényleg át kellene tenni egymás mellé a buszpályaudvart és a vasútállomást.

Bár Tibi felvetette, hogy ha sulis után nagyon együtt akarok lógni az osztálytársaimmal, elmehetnék és beülhetnék velük valahová (itt elnevettem magam, Tibi a megyeszékhelyünk egyik sulijába jár, ebben a városban nincsenek igazából beülős helyek, mint a sorozatokban). Mondta, hogy elmehetnék mondjuk fagyizni, de mindkét irányban van fagyizója a városnak, szóval ugyanott lennék, hogy vagy csak a vonatossal, vagy csak a buszosokkal tudnék lógni, és hogy ők is csak így tudnának lógni egymással, ha egyikük sem akar kerülni őket tenni. Persze, tudom, minden megoldásra van problémám, de jó lenne, ha magától így nézne ki a város. De tényleg. Az osztályunkból amúgy csak négyen lakunk itt a

városban, és sulin kívül velük valahogy ritkán lógunk együtt, a többiek a közelből jönnek be reggelente. A városból a legtöbb fiatal inkább bejár a nagyobb városok sulijába, szóval tényleg jó volna ezeket a közlekedéssel kapcsolatos dolgokat jobban szervezni.

A lakótelepről lejárók közül alapból is csak hárman vagyunk középsulisok, a többiek felsősök még, Matyi is bejár reggelente és a többiek is, akik a Deákról szoktak átjönni. Nem igazán működik ez jól, főleg erről beszélgettünk Tibivel, és arról, hogy ezt ő is érti, mert ő meg szívesen maradna néha az osztálytársaival akár estig, vagy csinálna a plázázásnál komolyabb programot, de neki is jön a busza, meg nem ismeri annyira a nagyvárost. Szóval érted, Blog, Tibivel most épp minden másról beszélgettünk, és ne értsd félre, jó volt ezekről is dumálni, csak az egész nem jelentett akkora megnyugvást, mintha a lehetséges melegségetről beszélgettünk volna, és annak kapcsán mondta volna, hogy megérti, vagy bármi.

Mert azt bírom Tibiben, hogy ő megérti, hogy miért zavar ez a baromság az állomásokkal. És megértené azt is, hogy mi mindenben gondolkodom a melegséggel kapcsolatban. És közben az van, hogy az állomásos gondolataim tök nagy butaságok a melegséges gondolataimhoz képest, szóval, ha valamit meg szeretnék Tibivel beszélni, azok nyilván inkább ezek a gondolataim. De próbálom magamat nem sürgetni, mert nem akarok mindig ezen kattogni. Vagyis, mindig, egészen addig, amíg el nem mondom neki. Úgyis kattoghatok egy csomó másra, meg amúgy is, minden rendben van ezzel a melegség dologgal meg minden mással, amin kattogni szoktam, és amúgy Tibivel is minden rendben van, nem akarom túlgondolni, meg amúgy tényleg nincs is mit.

Beni

Kedves Blog!

Tudod, sokat gondolkozom mostanában azon, hogy mi lesz, miután majd melegen nevezem magam, ha úgy alakul. Mármost oké, nyilván ez a blog is azért van, és persze, Blog, azt is gondolhatod, hogy az ezen

gondolkodás teszi ki a napjaim nagy részét, mert csak erre látsz rá, arra meg szinte egyáltalán nem, hogy sokszor tők más dolgokat csinállok, márpedig általában mást csinállok, csak gondolkodom közben ilyeneken is. Szóval, hát, azt hiszem, neked a meleg élet, vagy akár direkt az én meleg életem, nem is lehet annyira új kérdés, mint amennyire nekem az. A múltkor néztem pineket pride-színekben, LGBT+ támogató feliratokkal, de láttam olyanokat is, amik egy-egy filmből vannak, valamilyen rövid idézet vagy alak, aki az LGBT+ embereknek fontos, és azon gondolkoztam, kitenném-e a táskámra majd, vagy hogy fontosnak tartom-e ezt annyira.

Tudod, Blog, ha úgy alakul majd, hogy meleg leszek, akkor onnantól meleg leszek. Majdnem azt írtam, hogy nem lesz visszaút, és tulajdonképpen nem is lesz visszaút, de nem ezt akarom elmondani erről. Oké, tudom, hogy vannak emberek, akik azt hiszik, melegek, aztán mégis találhatnak egy lányt, nőt, akihez jobban vonzódnak (és nyilván ez ugyanúgy rendben van, mintha melegek maradnának), így tudom, hogy nem teljesen igaz, amit gondolok, de mégis az van, hogy kimondani, hogy meleg vagyok, az borzasztóan véglegesnek tűnik.

Egy dokumentumfilmben, amit nemrég láttam, egy anya azt mondta, hogy azért nem örül annak, hogy transznemű a gyereke, mert tudja, hogy akármennyire is támogatja, nehezebb élete lesz majd. Nem gondoltam eddig, hogy nekem lényegesen nehezebb életem lesz, meg nem hiszem, hogy másoknál boldogtalanabb leszek, de közben azt is gondolom, hogy melegnek lenni biztosan sokkal több meg nagyobb döntéseket jelenthet. Heteróként csak úgy eldöntheted, hogy akarsz-e kitenni a táskádra kitűzőket, akár olyat is, ami az LGBT+ embereket támogatja, de melegként ezek nagy vállalások, akkor is, ha éppen nagyon picik.

Én például nem tennék ki csak úgy egy nagy szívárványos kitűzőt a táskámra, de egy picit lehet, hogy igen. Úgy is vannak rajta más kitűzők, meg amúgy is, egy kis kitűző jól néz ki. De például szívesen tennék ki rózsaszín háromszöges kitűzőt, mert az tők mást jelent. Tudod, Blog, van *A porrátört álmok* című film, a suliban láttuk, még általánosban, szerintem tavaly, nyolcadikban, és a rózsaszín háromszög pont olyan jelkép,

mint amiről a főszereplő beszél a zsidó gyerekek kapcsán, akik azzal, hogy megszületnek, bosszút állnak Hitleren. Szóval, hogy ugye, meleg is voltak a koncentrációs táborokban, és a lefelé mutató rózsaszín háromszög az ő jelük volt, mint ahogy a zsidóké a sárga csillag. De a meleg később ezt a háromszöget elkezdték felfelé fordítani, a háromszög felfelé mutatott, és így azt jelenti, hogy ők mégis élnek. Egy ilyen kitűzött lehet, hogy szívesebben is viselnék amúgy, de persze nyilván nem feltétlenül csak a kitűzőkről van szó a melegség kapcsán.

Például az is van, hogy a mi városunkban nincsenek ilyen melegbarát helyek, sőt, talán a megyében sincsen. Mármost biztosan vannak helyek, ahol meleg is ehetnek, meg nyilván bárhol ehetnek, de nem tudom, hogy hová mennék randizni, ha majd lesz valakim, hogy hol nem néznek ki majd minket Valentin-napon és a hasonló helyzetekben. Szóval, azon gondolkodom sokat, hogy mi van, ha majd az első csókunk random elcsattan, mondjuk evés közben a sulihoz közeli gyrososnál (bár ez elég undorítósnak tűnik, pláne ha csak az egyikünk kér hagymát és csípőst), és majd észrevesznek minket. Mert mi is volna, nyilván semmi, ennél tovább, ők meg úgy csinálnának, mintha nem láttak volna semmit, de érted, Blog, nekem el kell előtte döntenem, hogy nem fog érdekelni, ha látják. És nyilván nem fog érdekelni, csak egy heteró srácnak ez nem döntés, ez vele csak úgy megtörténhet. És hogy ez végig így lesz majd, hogy soha nem lesz vége ennek az egésznek. Hogy oké, napokon, heteken belül elmondom Tibinek, hogy talán meleg vagyok, aztán pedig elmondom majd, hogy mire jutok ezzel az üggyel, később meg majd mondhatom el mindenkinek szépen sorban mindig, és amikor új ismerősöm lesz, nála is kezdek elölről és így tovább és így tovább.

De, persze, nem azért akarom elmondani, mert hogy mindenkinek tudnia kell ezt, hanem csak mert nem akarom titkolni. Érted, ez is milyen, hogy vagy elmondasz valamit, vagy titok marad. Mert, gondolom, ha férjem lesz, majd eljárunk helyekre, meg elmesélem majd ismerősöknek, kollégáknak, hogy a hétvégén milyen vicces volt a férjem, amikor ez és ez történt és... szóval melegnek lenni lehet, hogy soha nem ér véget, és ez azért eléggé megrémít, bár így, hogy kiírtam, azért egy picit mégis jobb. Látom leírva, hogy majd túl leszek ezen, mert nyilván, ha úgy ala-

kul, akkor már férjem lesz, és ketten leszünk, és ketten fogunk mindenről dönteni. És akkor amúgy valószínűleg könnyebb is lesz majd. A nagy dolgok, gondolom, úgylis akkor jönnek, ha már leszek valakivel, csak addig még annyi, de annyi minden történik ó, te jó ég. Elég belegondolni, és tényleg szétszed valamit bennem.

Beni

Kedves Blog!

EZT NEM FOGOD ELHINNI. Jó, tudom, én is utálok, amikor kiabálnak egy blogon, de ez tényleg az a helyzet. Szóval. Valaki rám mosolygott a vasútállomáson. Mármint valaki. Egy srác. Egy nagyon szép srác, aki nagyon szépen tartotta a kezét, amíg várta a vonatot. Épp ott állt a lépcső mellett, ami a tető alatt van, de még odasütött a nap. TUDOM. Pontosan tudom, hogy mit gondolsz, tudod, én is olvasok más blogokat, tudom, hogy itt csak lufit hámozok (lassan ez a blog tényleg olyan lesz, mintha anyám írná), de úr isten, milyen jó lufi ez.

Szóval, ma kimentem két osztálytársammal a vasútállomásra, ők mentek haza, én meg baromira ráértem, és ott volt ez a srác. Úgy 1-2 évvel lehet idősebb nálam, menő telepakolt olívazöld (igazából a Google dobta ki ezt a színt, de tényleg ilyen színű volt) sporttáska volt a lába mellett, ő meg állt kint a napon, maga mellett tartotta a kezét, be volt hajlítva, de csak picit, baromi férfias meg laza volt, de nem az a nagyon férfias, hanem, tudod, SZÉP. Jaj, nagyon szép volt, határozott, de nem ilyen hivalkodó vagy feltűnő, hanem csak úgy állt és tartotta a kezét. És lehet, hogy bámultam. Na jó, bevallom, bámultam, és ő felnézett rám a telefonjáról, de tényleg, egyenesen rám, én pedig azonnal elkaptam a fejem, ő pedig nézett tovább, gondolhatod. Alig néztem fel, rendesen elpirultam, mint Katiék, ha az Énekes elmegy mellettük, csak én nem vagyok olyan, mint Kati meg Andi. És aztán ránéztem, hogy abbahagyta-e a nézést, vagy hogy biztosan az van-e, hogy észrevett, és amikor felnéztem, akkor még mindig nézett, és akkor rám mosolygott, de baromi nagyot mosolygott, rendesen olyan volt a szája, mint egy békáé, csak az övé kedves volt, és

aztán jött a gyorsvonat, és FELSZÁLLT, és indult Pest felé, és. És az egész-
ből nem is tudom, mi igaz.

Szóval, tényleg gyönyörűen mosolygott. Kedves volt. Nagyon, ahogy a
karját tartotta, meg ahogy a táskát emelte fel a vállára. A földön volt, de
látszott, hogy vigyáz a cuccaira, és úr isten mennyire gyönyörű volt a
mosolya. Teli szájjal, de tényleg. Mint a mesékben meg a rágóreklámok-
ban. És nem csak ez. Oké, rám mosolygott, értem, DE az is van, hogy egy-
általán: ÉSZREVETT. Mármint azt is, hogy bámultam, vagy hát néztem,
oda-odanézegettem, és azt is, hogy egyáltalán létezem. Nem az volt,
hogy rám mosolygott, mint egy kasszásra, vagy egy szembejövőre, aki
félreáll, hogy elférjen a táskájával, hanem hogy rám mosolygott. Érted,
rám, egészen konkrétan RÁM. Azért, mert rám akart mosolyogni. És mert
talán tudta, hogy meleg lehetek, és mert biztosan tetszettem neki, és...
eddig nem is gondoltam, hogy rám mosolyoghat bárki, pláne egy másik
srác, pláne, hogy nálunk a vasútállomáson. Mármint egészen konkrétan
nálunk, egy kilométerre onnan, ahol ezt most írom. Te fel tudod ezt fog-
ni, Blog? Mert én azt hiszem, hogy nem.

Beni

Kedves Blog!

Annyira eszeveszettmód nyomorult dolog az iskola, biztosan te is érez-
ted már ezt. Ma elmaradt a hetedik óránk, ami az utolsó volt, ezért ha-
zaengedtek minket, de esett az eső, ezért páran bent akartunk maradni,
mert úgysem indul előbb a vonatuk, és hát addig is együtt leszünk. Alig
beszélgettünk, nem volt semmi baj velünk, csak kint maradtunk a zsi-
bongóban, ültünk a padokon meg az asztalokon és dumálgattunk min-
denféléről, amiről az ember még hetedik órában képes dumálni. Suli,
matek, biosz, mit csinálnánk, ha nem esne az eső. Nyilván te is ismered
ezeket a témákat.

És akkor kijött két tanár is a teremből, hogy mi miért vagyunk ott, miért
zavarjuk az órát, miért nem megyünk haza. Mintha mindenki az iskola
szomszédjában lakna, meg mintha nem esne az eső, szinte konkrétan

kizavartak minket, pedig csendben ültünk, vagy hát, beszélgettünk, de szinte biztosan nem annyira hangosan, hogy zavarjuk az órát, és amúgy azon gondolkozom, egyáltalán hogy a francba alakult így. Tudom, általában volt napközi, meg akkor még szinte mind egy faluban laktunk, és a buszhoz volt amúgy is igazítva a napközi, de hogy biztosan lehetne másképpen is ezt.

Mert hogy ilyenkor esőben amúgy semmi nincs. Nem megyünk ki biciklizni, nem hívunk le másokat sem focizni, ilyenkor legalább maradhasson bent tovább az ember az iskolában, ha beszélgetne valakivel. Két mémmre reagáltam, ennyit beszélgettem bárkivel a délután, mióta hazaértem, meg most írom ezt a bejegyzést, érted, jó lett volna jól bent maradni, nem csak ott a porta előtti kis csarnokban toporogni a lépcsőházak előtt, hanem tényleg csak ülni és dumálni. El is jöttünk a folyosóról, ahol a termünk van, mert ott tényleg zavartuk volna mások óráját, de egy zsidobongóban szinte lehetetlen olyan hangosnak lenni, hogy zavarjunk, messzebb is van a teremtől, meg egyáltalán, nem is zajongtunk, miközben, hát basszus, erre van ez a tér végül is, ezért hívják zsidobongónak, de mi nem is zsidongtunk, érted.

Mióta itthon vagyok, ettem egy szendvicset, olvastam egy könyvet, amit a hétvégén vissza kell vinnem a könyvtárba, beültem az ablak alá, a babzsáknak támasztottam a hátam meg a fejem, telefonozok, de már mindent láttam legalább kétszer az interneten, és tudod, Blog, tök faszágan gondolkodtam. Szóval néztem, ahogy a cseppek versenyeznek az ablakon, láttam, ahogy egy leeső csepp elütötte az ablakon épp lefolyót, és ettől így gyors lendületet kapva végigfolyt az ablakon. Eszembe jutott, hogy régen mindig nyomkodtam az üveget, ha az a csepp, aminek drukoltam megállt, és azon gondolkodtam, hogy vajon a nyomkodás az tényleg segít-e annak a cseppnek lefolyni, és hogy mi lett volna, ha nem nyomkodom. Ennyire ráérek, ennyire nincsen semmi. Négyes lett a matekom, 86%, ennyit tudnék mesélni neked, de ezt eddig nem meséltem el, és ezután sem tervezem, de amúgy jó tanuló vagyok, nem emiatt, csak érted, egyszerűen lehetetlenség észben tartani minden jegyet, meg nincs is értelme. Ennyire nem történt semmi, és persze, nyilván az osztálytársakkal beszélgetni sem egy nagy történés, de érted, legalább

valami, ami nem annyi, hogy szaladok haza a zuhogó esőben, és ennyi. Nem fogom fel, hogy miért nincs az iskolának ilyenekre tere, vagy miért nincs két terem, ami nyitva van ilyenkor, vagy érted, Blog, bármi. Legalább valami lehetne, hogy ne csak erről tudjak neked mesélni egy ilyen tök értelmetlen, meg dühös, de abszolút eseménytelen bejegyzésben.

Beni

Kedves Blog!

Andi is szerelmes, de ő igazából is. Már napok óta az. Jár egy sráccal, aki egy évvel idősebb nálunk. A múlt héten jöttek össze, és általában együtt vannak a szünetekben, meg mindig együtt mennek a buszpályaudvarra, tegnap még vásárolni is elmentek, hétfvégén moziba mennek. Rendesen járnak, ahogy azt te meg én meg bárki érti. És Andi nagyon szép így. Mindig csinos, de most csinosabb ruhákat hord, színesebb fülbevalókat, meg mindig mosolyog, látszik, hogy nagyon szerelmes, és hogy nagyon jó neki most a sráccal. Nem sokat beszélünk, mert tényleg nincs bent a legtöbb szünetben, meg amúgy is, miért beszélnék erről, elvégre csak előtte ülök órán, de mégis, amikor beszélünk, akkor is csupa klassz dologról mesél, hogy egyből találtak olyan filmet, ami mindkettejüket érdekli és adják majd a hétfvégén, meg hogy kapott áfonyás kekszet tegnap, és hogy ő nagyon szereti az áfonyát.

Tudod, Blog, ha nem mondanám majd el a barátaimnak, hogy meleg vagyok, akkor nem oszthatnék majd meg ilyen történeteket, és nem mondhatnám el, hogy miért mosolygok, és valószínűleg nem is mosolyognék, mert megőrijtene a titkolózás. Mert úgy tűnik, eljön majd az az idő, amikor én is szerelmes leszek (amikor majd például egy srác nem száll fel a vonatra, miután rám mosolyog, vagy felszáll, de azért odajön hozzám előtte, vagy amúgy az is lehet, hogy én megyek oda hozzá, és majd szerelmesek leszünk), és áfonyás kekszet fogunk cserélni, ha ő is szereti, mert én nagyon szeretem, és én is örülnék egy áfonyás keksznek, pont, mint Andi. Nagyon szépek azok a szerelmes emberek, akik nem csak telefonoznak meg magukban ülnek egymás mellett, és nagyon várom már, hogy va-

laki mellém üljön egyszer, és hogy sokat beszéljünk meg azon vitakozzunk, mit akarunk megnézni a moziban. Olyanok lehetnének, mint anya és apa régen, amikor anya nagyokat nevetett apa viccein, és a legijesztőbb, hogy őszintén nevetett, apa meg anyának is hozott csokit a boltból, meggyeset a legtöbbször, meg egy csomó ilyen kis dolguk volt, és lehetne nekünk is majd.

Andi is mindig nagyokat nevet, de a srác is mosolyog, és ja, tényleg szépek együtt, Kati is ezt mondta, Peti pedig kinevette ezért, de Peti mindent kinevet. Andi mindig azt mondja, hogy gyerekes, de Andi azt is mondta, hogy ha választhatna, inkább lenne leszbikus, minthogy ilyen Peti-szerű fiúval járjon. Andi barátja amúgy nem is Peti-szerű, ha egyszer része lesz a Blognak, azt az álnevet adnám neki, hogy Zsolti. Képzeld el egy Zsoltit, na ő az, nyilván pár nap után ilyeneket nem írunk le, de amúgy tényleg olyan, mintha Andi mellé lenne teremtve. Képzeld csak el, Blog, milyen jó lehet abban lenni, hogy valakit melléd teremtettek. Na, Andi ilyen most.

Beni

Kedves Blog!

Tibi ma baromi hosszan és idegesen magyarázott arról, hogy az iskolának mennyire közösségi térnek is kell lennie valójában, pláne egy ilyen kis városban, mint a miénk. Tibi néha elég lenézően fogalmaz meg igazságokat erről a városról, csak mert ő a megyeszékhelyen tanul, ahol sulit után el lehet menni plázázni, be lehet ülni enni egy hamburgert, akár esőben is, akár csak úgy, egy bármilyen napon is, de pont erről szólt az egész beszélgetés a hét elején történtek kapcsán, hogy ebben a városban nincsenek ilyen helyek.

Mert hogy tényleg ez szomorított el nagyon. Hogy el lettünk zavarva, és mehetett mindenki a maga dolgára, pedig csak együtt szerettünk volna lenni, dumálni egyet, ha már szakad az eső és később indulnak amúgy is a buszok, vonatok. Mintha az iskola tényleg csak arról szólna, hogy bemegyünk órákra, megírjuk a dolgozatot, és nem történne ezen kívül egy csomó minden, ami sokkal, de sokkal fontosabb ennél.

Tibi amúgy diákönkormányzatis. Ezt nem tudom, mondtam-e már (bár nem hiszem, hogy meglepne most így téged), de emiatt is gondoltam, hogy érteni fogja ezt a problémát. Mert Tibi valahogy komolyan veszi ezt az egész osztálybizalmi szerepet (gondolom ma ámulatból ámulatba eshetsz Tibi kapcsán), és tényleg hisz benne, hogy az iskola értünk is lehet, legalább egy picit, vagy hát sokat gondolkozik azon, hogyan lehetne bármi is jobb. Néha nevetséges, ahogy Tibi túlgondolja a dolgokat, meg keresi a leghülyébb helyzetekben is a lehetőséget, de közben nyilván tök jó volna, ha nálunk is így működne a diákönkormányzat, nem csak a DÖK-napot szerveznék meg úgy, ahogy, hanem tényleg kisebb-nagyobb kezdeményezései lennének, például arról, hogy lehessen lenni valahol, ha esik az eső.

Amúgy nem tudom, hogy Tibi jó politikus volna-e. Mármint tényleg. Hátrázott véleménye van bármiről, és ezek általában azt hiszem helytálló vélemények. Zavarja például, amikor az iskolának, a tanároknak vagy a szüleinknek valamilyen butasága felesleges korlátot jelent, ki is tud kelni ilyen helyzetekben, de pont ez a baj most, azt hiszem. Nem minden csatát kell megvívunk, ez valamilyen filmben volt, legalábbis ilyen idős, okos, mély férfihangon hallom, de tényleg ez van, hogy Tibi nem valami jó abban, hogy megválogassa a csatáit, meg hogy egyáltalán mérlegelje őket. Nyilván amúgy én sem vagyok elképesztően jó ebben, mert hát, mondhatjuk, hogy kevés csatát vívok meg, Tibi mondaná is, de nyilván én sem lennék politikus.

Bosszankodni azért én is tudok, meg néha kikelni magamból, de ezek sosem azokban a helyzetekben történnek, amikor kellene, hanem utólag, meg mindenki másnak. Például azon, hogy kizavartak minket az esőbe, meg hát tényleg egy csomó másan is, ami lehetne jó, de mégsem az. Miért? Érted, Blog, ezekre a helyzetekre konkrétan nincsenek valódi válaszok, és ez, azt hiszem, engem legalább annyira felcsesz, mint Tibit, pedig hát tudjuk, hogy őt nehéz túlszárnyalni ebben. Lehet, jövőre én is DÖK-ös leszek, vagy nem tudom, de néha annyira, de annyira meg akarom javítani a világot, érted, hogy legalább egy picit valami logikus legyen már, ha már gondolkodni tudunk. Annyira érdekelne, hogy amúgy mit gondolsz, de közben nyilván letiltottam a kommentelést az elején,

de biztos egyetértesz velem, mert te is érezted már így, és érted, Blog, néha annyira kilátástalan az egész, hogy az ember csak dühöng egy másik dühös barátjával napok múlva is.

Beni

Kedves Blog!

Elmondtam. Vagyis kicsúszott. De nem úgy csúszott ki, beszélgetés közben, hanem úgy, hogy éreztem, hogy ha nem mondom el ott azonnal neki, szétrobban a szívem és a vérszagra az összes cápa idesereglik Európa közepére, amennyi csak a világon van, és aztán a tetememből nem maradna semmi, mert minden porcikámat apró darabokra szednék. Szóval kimondtam. Tulajdonképpen hadartam és tök csendben. Szerintem, ha nem akarta volna észrevenni, elhittem volna, hogy nem hallott belőle semmit. De elmesélem inkább az egészet, bár tulajdonképpen ki tudnád találni.

Kívülről úgy nézhetett ki az egész, ahogy mindig is elképzeltem. Ültünk a buszmegállóban, dumáltunk, néztük az utcákat, két téma között voltunk, csend volt. Előtte a muhi csatáról beszélgettünk, hogy emberek tényleg arra verik magukat ma is, hogy a muhi csata benne van valamilyen hadászati tankönyvben, amiből katonákat tanítanak, és hogy mennyire faszág úgy csinálni, mintha bármi közünk volna a muhi csatához, azon túl, hogy nyilván a történelmünk része. Csak vettük ki a szót egymás szájából, hogy mennyire butaság, mire legyek én ma büszke 1241-ből, ráadásul elvesztettük a csatát, aztán egyszer csak csend lett. Jól megbeszéltük, és tudod, mielőtt új téma jutott volna eszünkbe, nézelődtünk, feldolgoztuk ezt az egészet. Akkor mondtam el. Azt mondtam neki, hogy figyelj, azt hiszem, lehet, hogy meleg vagyok. Tibi meg csak nézett. Tök sokáig, vagy hát, nem tudom, soknak tűnt. Meg hallgatott. Most látom, hogy eddig nem írtam, hogy Tibiről van szó, de nyilván tudod. Szóval Tibi hallgatott, én meg nézelődtem tovább, és aztán rákérdezett, hogy tényleg meleg vagyok-e, én meg mondtam, hogy lehet. És akkor ezen nekiállt nevetni. De hogy felnevetett. Picit úgy mondtam a lehetet, mint abban a Mónika

show-s videóban, ezért nevetett, és én is nekiálltam nevetni, és az jó volt. És utána megkérdezte, hogy mi az, hogy lehet, meg hogy akarok-e beszélni róla. Fura volt a második kérdés, és hogy ezeket egyszerre kérdezte. Sőt, érdekes volt a kérdés, nem is fura, mert eddig mindig beszélni akartam róla, és mindig gondoltam rá, hogy ő mit gondolna, és addig sosem merült fel bennem, hogy ne akarjak róla beszélni. De elmondtam, hogy mi az a lehet. Hogy nem tudom biztosan, de szerintem már talán majdnem biztos. Aztán ezen is nevtünk. Azt mondta, hogy ez a legbenisebb helyzet, amiben lehetek, de ezt mosolyogva mondta, szinte egészen csíkban volt a szeme közben. Szeretem Tibiben, hogy ilyeneket mond, mert amúgy sokszor nagyon igazak, lehet, hogy neki kellene itt blogolnia, nem nekem.

Azt kérte, hogy majd mindenképp szóljak, ha már biztosan tudom, csak hogy ő is biztosan tudja, mi van velem, bár aztán meg mentegetőzött, hogy persze ez nem jelent semmit, mert a barátom, bárhogy is alakul, ezen meg én nevettem, hogy zavarban volt. Nagyon kedves volt, tényleg az volt, látszott, hogy kereste a szavakat, megkérdezte, minden rendben van-e ezzel, én meg mondtam, hogy igen, minden rendben van ezzel, és ő meg mondta, hogy ő nyilván nem meleg, meg semmi, de ha beszélgetni szeretnék csak, bármiről, akkor írjak meg tényleg, ha bármi van, írjak meg mondjam, és megbeszéltük, hogy biztosan sokat fogunk még erről beszélni.

Szóval az első előbújásomat letudtam ma, így. Nem hiszem, hogy mostanában lesz majd a második, de meglátjuk majd úgyis. Nem sokra rá már indultunk is haza, talán ezért akartam ennyire kimondani, mert indulni kellett volna már lassan, de nem akartam tovább, még napokig magamban tartani. Mindenesetre valamivel tovább maradtunk, mint szoktunk, de ez csak nekünk tűnt fel, azt hiszem, vagy csak nekem. Egészen beszürkült, mire behajtottunk a ház elé. Tibi még gyorsan megölelt a lépcsőházban, ami azért fura és különleges volt egyszerre, mert nem szoktunk ölelkezni, de azt hiszem egy ilyen hír után át akart ölelni, és ez tényleg kedves volt, olyan... szóval kedves, unalmas ez a szó, de tényleg kedves volt. Azt is mondta, hogy vigyázzak magamra, szóval tényleg tök hülye. Anya régen azt mondta, hogy azért mondogatunk ilyeneket, mert

ezek azt jelentik, hogy szeretlek, és amúgy tényleg szeretet volt ebben a vigyázz magadra mondatban. Szóval, majd vigyázok.

Beni

Kedves Blog!

Tibi írt még most este, hogy köszöni, hogy a bizalmamba fogadtam. Azt hiszem, megtalálta a segítség, meleg a legjobb barátom, mit tegyek? gyakori kérdések-oldalakat meg támogató bejegyzéseket. De persze az is lehet, hogy magától ennyire jó fej, én meg csak csesztetem. És amúgy tényleg jólesett ez a plusz üzenet. Írtam neki, hogy hát, őőő, szívesen, és aztán egy pirulós, vállrándítós GIF-et egy kaktusznak öltözött srácról, amit az elpirulós emojira dobott ki a telefonom. Erre Tibi küldött egy kaktusz emojit, én meg beállítottam a kaktuszt a beszélgetésünk emoji-jának, és akkor egy-egy kaktusszal mindketten ebben maradtunk, és ez amúgy jó, ez az abban maradás.

Szerintem amúgy egyikünk sem kaktusz úgy, ahogy a kaktuszokat érteni szokták. Arról már írtam, hogy Tibi könnyebben barátkozik, meg beszélget, de én sem barátkozom rosszul, sőt, szerintem elég jól el tudok beszélgetni mindenkivel. Anya egyik barátnője még otthon egyszer akkor jött át, mielőtt anya hazaért volna, és anya hosszan szidta magát, hogy Marcsival magamra hagyott, mi meg amúgy tök jót beszélgettünk, még kávé is csináltam neki. Ballagás előtt voltunk, arról tudtunk bőven beszélgetni, ő ballagásra kapta a keresztet a nyakláncára, ezt mesélte el, én meg azt, hogy nem tudom, hogy mit kapok majd, ezt a laptopot kaptam amúgy. De ez még jóval korábban volt, még otthon laktunk falun, azóta eltelt egy csomó idő, meg elköltöztünk, de érted, remélem az nem változott, hogy nem vagyok kaktusz.

Apa Piroska néniével, a közös képviselővel piszkál minket mindig, mert nekünk adta az első tárolós szekrény kulcsát Tibivel, hogy ne kelljen sokat tekeregnünk a biciklinkkel a tárolóknál, ha már úgyis gyakran használjuk. Piroska néni szeme fényeiként beszél rólunk, ez most már Tibi anyukájánál is előkerül néha, és amúgy tényleg elég gáznak gondolom,

hogy ezt csinálják. Mármint udvariasak vagyunk, meg meghallgatjuk Piroska nénit, segítünk neki, ha gyorsan kell valamit, apa mindig azt mondja, ez is olyan, mint otthon a faluban, és hát tényleg olyan, hangosan köszönünk, nem sarazzuk össze a feljárót, figyelünk magunkra.

Szóval nem vagyunk kaktuszok, csak ezt akartam mondani, viszont ez egy kedves poén lesz köztünk, és ez jó érzés, bár azt még helyre kell tennem, hogy ez a barátságunkról, vagy az előbújásomról szól-e. Hogy van egy ilyen közös viccünk, ami jó, vagy van egy ilyen közös viccünk, ami azzal kapcsolatos, hogy elmondtam neki, hogy lehet, hogy meleg vagyok. Valószínűleg csak túlagyalom a dolgot, csak közben meg nem tudok aludni, és ezért agyalok, és ezért nem tudok aludni. Kéne egy ilyen gomb az embernek, hogy ha valami miatt nem tud aludni, akkor ne kelljen neki pihennie ahhoz, hogy ne legyen fáradt. Nem tudom, hogy olvassa-e esetleg egy feltaláló a blogomat, de ha igen, akkor légy szíves, intézkedj.